

ΦΥΛΛΑΔΕΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΥ

Ταξίδευα πέρσι στὸ "Άγιο" Ὅρος, καὶ γίνα διαπλάση, καὶ γίνα νὰ κοιτάξω κάτι γειρόγραφα. Καὶ σκαλίζοντας μιὰ μέρα σὲ μιὰ βιβλιοθήκη, πήρε τὸ μήτι μου ἔνα δευτέρια χαρτιά τυλιγμένα μέσα σ' ἔνα κεντημένο μαντίλι, μ' ἔνα σταυρὸν ἀπὸ ἔξω, κι ἀπὸ κάτω γραμμένο «Φυλλάδες τοῦ Γεροδήμου».

— Τὶ χαρτιά εἶν' αὐτά; βρωτὸ τὸν καλόγερο ποὺ μὲ συνόδευε.

— Καὶ γώ δὲν καλοζέρω, ἀποκρίνεται ὁ καλόγερος. Ἡρθε πρόπεροι ἔνας γέρος ἀπὸ δῶ, καὶ τ' ἀφῆκε. Δὲν ἤθελε νὰ πη μήτε ποῦθε ἥρθε μήτε ποῦ πήγαινε. Εἶταν ἀμφιλητος καὶ ἀκόντευτος. Ξήγησε μόνο στὸν Ἡγούμενο πῶς αὐτὰ εἶναι τὰ γειρόγραφά του, κι ἐποιος περαστικὸς ἐπιμυμεῖ ἀς τὰ διαβάσῃ, κι ἐποιος τὰ διαβάσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος καὶ τοῦ ἀρέσουν, μπορεῖ καὶ νὰ τὰ πάρῃ μᾶξι του σὰ φεύγῃ.

— Καὶ δὲν τὰ διάβασε κανένας ὡς τώρα;

— Κανένας. Τάρριξε ὁ Ἡγούμενος μιὰ ματιά, καὶ μᾶς εἶπε πῶς εἶναι γραμμένα σὲ βάρδαρη γλωσσα. Τὰ κοίταξε κι ἔνας καθηγητὴς ποὺ ταξίδευε στὰ μέρη μας τὶς προάλλες, καὶ σούφρωσε τὰ φρύδια του καὶ τὰ γεῖλη του σὰν τὸ γορτάτο ποὺ βλέπει ἔνα κορμάτι ξερὸ φωμί.

— Είμαι περίεργος νὰ τὰ δῶ καὶ γώ, εἶπε τοῦ καλογέρου.

Καὶ κάθησα, κι ἀρχίσα νὰ διαβάζω. Καὶ βλέποντας ὁ καλόγερος πῶς δὲ μ' ἔπιανε ἀναγούσκα καὶ μένα, μόνο διάβαζα κι ὅλο διάβαζα, μὲ καλονύχτισε, (εἴτανε βράδυ), καὶ μοῦ εἶπε, σὰν τελειώσω, νὰ κλείδωσα καὶ νὰ φέρω τὸ κλειδί στὸ κελλί του.

Πρέπει νὰ κοντεύανε χαράματα σὰν ἔκανάδεσσα τὰ χαρτιά στὸ πανί. Τὰ πήρα κάτω ἀπὸ τὴν μασκάλη μου, ἔσθισα τὸ καντήλι, βρήκα, καὶ κλείδωσα τὴν πόρτα. Τρέχω στὸ κελλί καὶ ἔχυνω τὸν καλόγερο καὶ τοῦ δίνω τὸ κλειδί.

— Τὰ διάβασα ὅλα, τοῦ εἶπα, κ' εἶναι δικά μου. Ὁρίστε αὐτὸς τὸ τάλλαρο γιὰ τὴν καλωσύνη σου. Πρέπει τώρα νὰ πάγω στὸν ἀγωγάτη μου, γιὰ νὰ ξεκινήσω μὲ τὴν δροσιά. «Ἔχε γειά, καὶ προσκυνήματα στὸν Ἡγούμενο.

Κ' ἔφυγα μὲ τὰ χαρτιά τοῦ Γεροδήμου μᾶξι μου. Εἴτανε γτήμα μου, καὶ δὲν μποροῦσε κανένας νὰ μοῦ τὰ πάρῃ. Μὰ σὶ καλόγεροι εἶναι παράξενοι κάποτες, καὶ δὲν ἤθελα ν' ἀρχίσω φιλονεικίες μᾶξι τους, ἀνίσως καὶ τοὺς περνοῦσες ὑποψία πῶς κάτι ἔχουν αὐτὰ τὰ χαρτιά. Καθάλικεψα λοιπὸν τἄλογο, κι ἔφυγα.

Σὰν ἥρθα στὸν τόπο μου, καὶ τὰ ἔκανα διάβασα,

καὶ μοναχός μου, καὶ μὲ τοὺς φίλους μου, ἀποφάσισα νὰ τὰ δώσω καὶ στὸ Κεινό, τώρα ἔνα μέρος, κι ἀργότερα, ἢ θέλη ὁ Θεός, ὅλα μαζί. Μηγαρ δὲν εἶχα καὶ τοῦ Γεροδήμου τὴν ἄδεια; Ὁρίστε τὶ ἔγραψε ἀπάνω στὸ ξώφυλλο:

«Ἄντὸς τὸ γειρόγραφο δὲν εἶναι μήτε ιστορίες, μήτε παραμύθια. Είναι καὶ τὰ δυό. "Οποιος τὸ πρωτοδιαβάσῃ ὡς τὸ τέλος, εἶναι ὁ κληρονόμος μου. Ἄς τὸ κάμηρ ὃ τι θέλει. "Οποιος τὸ μισοδιαβάσῃ καὶ πὴ πῶς δὲ βρίσκει μερικὲς ἀλήθειες μέσα σ' αὐτὸς τὸ παραμυθόλογον, καὶ πῶς μερικὰ παραμύθια δὲν εἶναι ἀληθινώτερα κι ἀπὸ ιστορίες, ἃς ἔγη τὸ άνάθεμα, ἀμήν».

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ

Ποὶ διαβάσης τὶς φυλλάδες μου, εὐλογημένες Χριστιανὲ ποὺ μὲ πῆρες στὰ χέρια σου, ισως θέλεις νὰ ἔρθῃς ποιὸς είταν ὁ Γεροδήμος. Άς σου δημητρῶ λοιπὸν πρῶτα πρῶτα τὴν ίστορία μου, σὰν εἰμούνα μωφὸ παιδί. Απ' αὐτὴν θὰ καταλάβης μὲ τὶ λογῆς ἀθρῷ ποτε εἶπες. Θὰ μαντέψης, ἀ θέλης, τὴν ίστορία μου σὰ μεγάλωσα. Τὸ παιδί μὲ σου δεῖξῃ τὸν ἄντρα. Λὲ γνώρισα, καὶ πιστεύω πῶς μήτε τοῦ λόγου σου δὲ γνώρισες, κανέναν ποὺ είτανε Γιάννης μικρός, κ' ἔγεινε Κώστας σὰ μεγάλωσε. "Ολαμας μεγαλώνουν, τίποτις δὲν ἀλλάξει.

ΦΥΛΛΑΔΑ ΠΡΩΤΗ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΟΥ

Α'. — Μάνας Γιούς.

Γεννήθηκα στὸ σπίτι τῆς μάνας μου, σ' ἔνα νησὶ τῆς Τουρκικῆς. Είταν αὐγή, πρῶτο λάθημα πετεινοῦ. Τὸ δικό μου είταν τὸ δεύτερο λάθημα τὴν αὐγὴν ἐκείνη. "Ακουσα πῶς σὰ μὲ φάσκιωσε καὶ μὲ κρατοῦσε στὰ χέρια της ἡ μαμούη, ἔβλεπα τὸ λυγχάρι, καὶ στήλωνα τὰ μάτια μου πρὸς τὸ φῶς. Αὐτὸς δὲ μοῦ φάνεται καὶ παράξενο. Τὸ παραξένο εἶναι ποὺ σὰ μεγαλώσουμε δὲν ἔχουμε τόση γρήγορη. Χρόνια καὶ χρόνια μπορεῖ νὰ μένη ἔνας λαχός στὸ σκοτάδι, καὶ μιὰ σπίθια νὰ δῃ, σφραγίζει τὰ μάτια του. Κι ἀλλοί στον ποὺ τίναξε τὴν σπίθια στὴ μέση! Τὸν τρῶν ὅλοζώντανο, τὸ θεομπατίγτη.

Ο πατέρας μου ἔπαθε κεῖνο ποὺ παθαίνουν

κάποτες οἱ μανάδες. Πέθανε πάνω στὴ γέννα μου! Εἴμουν ὁ πρώτος του γυιός. Ἀπὸ τὴ χαρὰ του πηγὲ κ' ἡπιε, ἥπιε, ωσπου ἔσκασε. Δὲν εἶταν πρώτη φορὰ ποῦ ἡπιε. Τὸ στερνὸ μεθύσιο ξύπνησε μέσα του τὰ παλιὰ μεθύσια, σηκωθήκανε λοιπὸν ὅλα τὰ μεθύσια καὶ τὸν ἔπνιξαν. Είχε φάει ὅλο τὸ βιὸς του παπποῦ μου, κατόπι τῆς μάνας μου, κ' ὑστερὰ ὑπτερὰ πήγε νὰ τὴ φάρη καὶ κείνη μὲ τὴν τροιλάρχα του ξαφνικοῦ του θανάτου. Εἴτανε μιᾶς μέρχας λεχοῦσα σὰν τὸν ἔφεραν ξερὸ στὸ σπίτι. Λὲν πῶς σὰν τάκουσε, βούλιαξε μέσα στὸ στρῶμα, κ' ἔγασε τὴ φωνὴ της, τὸ φῶς της, τὰ δάκρυα της. Τὸ γάλα της ἔγεινε φαρμάκι. Μὲ πήγανε σὲ μιὰν ἄλλη λεχοῦσα νὰ μὲ βυζάξῃ. Ἐξη μέρες πέρασαν ἔτσι. "Ἐξη μέρες ἡ ψυχὴ της ἀνέβαινε στὰ γείλη της, καὶ κατέβαινε πάλι. Μὰ πάλαιψε καλὰ μὲ τὸ χάρο, καὶ τονενίκησε. "Αλλη μιὰ βδομάδα, καὶ μ' ἔφεραν πίσω. Λὲν πῶς σὰ μὲ εἰδε τῷρα ποῦ εἶτανε στὰ συλλογικὰ της, χαυρογέλασε κ' ἔκαψε τὸ σταυρό της, ποῦ δὲν ἔμοιχζα τοῦ μακαρίτη, μόνο τοῦ πατέρα της.

* * * * *

Εἴμουνα λοιπὸν τῆς μάνας μου γυιός, καὶ μάζι της ἀργίζω τὴν ιστορία μου.

Καὶ τὴν ἀργίζω μὲ λίγα λόγια. Ὁ σκοπός μου, καθὼς εἶπα, εἶναι νὰ γνωριστῷ μὲ τὴν ἀφεντιά σου, ἀγνώριστε πατριώτη καὶ κληρονόμος μου. Νὰ ξέρης ποιὸς εἶναι ποὺ σου ἀφίνει αὐτὴν τὴν παράξενη σερμαγιά. Α σου πῶ πῶς εἴμαι ἔνας Γεροδῆμος, δὲ θὰ καταλάβης τίποτις. Α σου πῶ πῶς εἴμαι λιγνός, μάυριδερός, ἀσκημός, καὶ λιγάκι κουτσός, ίσως μὲ συγχαθῆς κιόλας. Αν πάλι μάθῃς μοναχά πῶς ὁ πατέρας μου ἔσκασε στὸ πιοτό, τότε δίγως ἄλλο θὰ μὲ ξανατυλίξῃς στὸ μαντίλι, καὶ ὁ Θεὸς τὸ ξέρει πότε θὰ διαβαστοῦν αὐτὲς οἱ φυλλάδες. "Ισως ὅταν οἱ σοφοὶ τοῦ 2889 γρεύουνε γερόγραφα ν' ἀποδείξουν πῶς καὶ πρὸ γῆλια γρόνια βρισκότανε μερικοὶ Ψωμιοὶ ποὺ πασκίζανε νὰ γράφουν τὴ γλώσσα τους.

Ἐκεῖνο ποὺ θυρρῶ πῶς πρέπει νὰ ξέρεις εἶναι τὶ λογῆς γυναικαία εἶταν ἡ μάνα μου, καὶ μὲ τὶ λογῆς μάτια μ' ἔμαθε νὰ βλέπω τὸν κόσμο. Καὶ τότες μὲ καλό ἀργίζουμε τὴ δουλειά μας.

Τὴ μάνα μου τὴν ἔλεγαν Ἀργυρώ. Ἄς τὸ ποῦμε τὸ ὄνομά της, γιατ' εἶναι ὄμορφο. Πρώτη φορὰ ποῦ φύλαξα τὴν εἰκόνα τῆς μέσα στὸ νοῦ μου. Εἴτανε σὰ μ' ἔνιθε μιὰ Κεριακὴ πρωὶ νὰ μὲ συγρύσῃ καὶ νὰ μὲ πάη στὴν Ἐκκλησιά. Πρέπει νὰ εἴμουν ώς τεσσάρω γρονῶ. Ηῶς πέρασαν αὐτὰ τὰ τέσσερα γρόνια, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ πρωτοάνοιξα τὰ μάτια μου, ώς τὴν Κεριακὴ ἐκείνην ποὺ μ' ἔνιψε ἡ μάνα μου στῆς αὐλῆς τὴ βρυσούλα, εἶναι ἀγραφη ιστορία γιὰ μένα. Δὲν γράφηκε μέσα στὸ νοῦ μου. Τὶ νὰ τὴ λέγω; Δανει-

σμένα λόγια θὰ λέγω. Τὸ πολὺ νὰ πῶ πῶς δὲν ὑπόφερε τὸ σπίτι μας ἀπὸ κανένα μεγάλο κακό, δὲν ἤρθε κανένας σεισμὸς νὰ τὸ πλακώσῃ, κανένας δανειστῆς νὰ βουλώσῃ τὶς πόρτες του, δὲν ἤρθε πιὰ κι ὁ γάρος νὰ τὸ ῥημάξῃ. Τί θέλαμε ἄλλο; "Η μάνα μου γλίγωρα συνέφερε ἀπὸ τὴ θλίψη της. "Αν καὶ νέα, τύλιξε ἡ δύστυχη τὸ κεφάλι της μὲ τὴ μαύρη τὴ μαγουλίκα, καὶ κάθησε στὸν ἀργαλειό καὶ δούλευε, κ' ἔτσι ζούσαμε. "Η ἀδελφή μου ἡ Ἀννούλα, ἔξη γρόνια μεγαλήτερή μου, κοίταζε τὶς μικροδουλείες του σπιτιοῦ, μου ἔκανε καὶ τὴν παραμάνα. Βλέπεις τώρα πῶς εἶχα καὶ μιὰ ἀδερφή. Τὴ ζωγραφιά της θὰ τὴν ἔχης κατόπι. Τὴ φυλάγω σὲ μιὰ ξεχωριστὴ γωνία μέσα στὴν καρδιά μου, μ' ἔνα καντηλάκι ἀναμμένο μπροστά της, ποὺ δὲ σύνει ποτές.

Πήγαμε λοιπὸ στὴν ἐκκλησία ἐκείνη τὴν Κεριακή. Ἐκεὶ μέσα στὸ γυναικίτη, μπροστά στὸ καρδσι, καθὼς ποὺ ἔκανε τὸ σταυρό της, ἐκεὶ ἀνασκάσα τὸ πρόσωπό μου καὶ τὴν καλοεῖδα πρώτη φορὰ τὴ μάνα μου, μὲ μάτια ποὺ ἀφίνουν εἰκόνες μέσα στὸ νοῦ. Εἴτανε μαῦρα ντυμένη. Τὰ μάγουλά της εἶταν κατάγλωμα. Ἀπὸ τὴ γαμπλωμένη ματιά της ἔσταζε μιὰ τέτοια λύπη, ποὺ κοίταζε τὰ γείλη νὰ δῆς τί τρέχει, καὶ κεῖ ἔβλεπες τὴν πίκρα ζωγραφισμένη. Αὐτὰ ὅλα τὰ μάζευα τότες καὶ τάκρυβα μέσα στὸ νοῦ μου, νὰ τὸ ἀνιστορῶ καὶ νὰ τὰ νοιώθω τῷρα ποὺ μήτε κείνη πηγαίνει πιὰ στὴν ἐκκλησία, μήτε γὰρ ἔχω τὴ δύναμι ποὺ μάζευε αὐτὰ τὰ λουλούδια τῆς νειότης γιὰ τὴν ἔρημιὰ ποὺ τὴ λένε γεράματα. "Αν εἴσαι καὶ σὺ ἔξηντάρης, ἀγνώριστε πατριώτη, πές μου, ἀν μπορής, πῶς δὲ βγάζεις καὶ σὺ τέτοιες ζωγραφιές ἀπὸ τὸ θυμητικό σου, σὰν καθίζεις στὸν ίσκιο του τῷ γρόνῳ σου ἀδυνατισμένος καὶ ἀποκαμψμένος, νὰ ξεκουραστῆς καὶ νὰ δυναμώσῃς. Πές μου ἂ δὲ σὲ παρηγοροῦν τὰ γλυκά τους τὰ γρώματα, ἀς εἴσαι καὶ φονιάς, κι ἀδυοχτός, — καὶ ΔΑΣΚΑΛΟΣ! Πές μου ἂ δὲ φωνάζῃ μιὰ κρύφια φωνὴ μέσα σου «Μάνα μου»· κι ἀς ἔμαχες νὰ κλίνης τὸ «μήτηρ», καὶ τὸ δυικό του μάζι.

Τὶ παραξενιὰ ώς τόσο τῆς φύσης! Νὰ μὴ θυμούμαξι τίποτις ἄλλο σὲ κείνη τὴ λειτουργία! Μήτε τὸν παπᾶ, μήτε τοὺς ψαλτάδες, μήτε τοὺς πολυελαῖους, μήτε τὰ μανάλια. Νὰ μὴ θυμούμαξι τοὺς πέντε έξη νοικοκυραίους ποὺ πρέπει νὰ περάσανε, μὲ τὸ δίσκο, τὶς τόσες καὶ τόσες γυναικες, ποὺ πρέπει ναξρίξαν τὴ φόλα τους, καὶ νὰ θυμούμαξι τὴ μάνα μου μοναχά! Τὴ μαυροφόρα μάνα στὴ μέση, κ' ἔνα σύνγενο όλοτρόγυρα! Ἀπὸ τὴ δρόμο γυρίσαμε, ποιὸν ἀνταμώσαμε στὸ δρόμο, ποιὸν βρήκαμε σπίτι, τὶ μάς μαχείρεψε ἡ Ἀννούλα, τὶ κάμαρε υστερή ἀπὸ τὸ φαγεῖ, — ὅλα ξεχάστηκαν, καὶ θὰ μείνουν ἀνιστόρητα, ίσως γιὰ τὴν καλή σου τὴν τύχη.

"Ερχουμαὶ λοιπὸ σὲ μιὰ ἄλλη ζωγραφιὰ ποὺ

1) Αὐτὰ τ' ἀστράκια σημαίνουν πῶς ἀφίνουμε μερικά ἔξω.

γιλυκοφέγγει μέσα στὸ νοῦ μου : Μέρα εἰτανε, νύγτα, πρωΐ, βράδυ, δὲν τὸ θυμούματι. Είμαστε όλοι μόναχοι μέσα σὲ μία κάμαρα, ή μάνα μου καὶ γά. Ή 'Αννούλα δὲν εἰτανε μαζί μας. Η μακαρίτισσα τότες μὲ πῆρε στὰ γόνατά της καὶ κοιτάζοντας ἔω μὲ μάτια συλλογισμένα, ἔρχεται νὰ κλαίγη, καὶ νὰ κλαίγη. "Ετρεγαν τὰ δάκρυα κι ἀπὸ τὰ δυό μάχουλα της. Τὴν ἔβλεπα ξερός, καὶ δὲν τολμούσα νὰ τὴν φωτήξω τι εἴχε. Μὲ τὸ μικρὸ μου τὸ κεφάλι κατάλαβα πῶς ὁ πόνος της δὲν είταν ἀπὸ τοῖμην πάτημα, πέσιμο, πεινᾶ ἢ δίψα. Κατάλαβα πῶς είταν κατὶ ποῦ δὲν τὸ νοιάθουμε μεις τὰ παιδιά, πῶς αὐτὸς είταν πόνος βαθὺς καὶ μεγάλος, ὅχι παιχνίδι, ὅχι παιδιακήσιο πράγμα. Σώπανα λοιπὸν καὶ τὴν κοίταζα μὲ ἀπορία καὶ πονεσιά. Σιγὰ σιγὰ πέρασε ἡ ἀνεμοζάλη της, στέγνωσαν τὰ μάτια της, ἔσκυψε καὶ μὲ εἰδες, γχυογχύλασε, καὶ μ' ἔσφιξε δυνατὰ δυνατὰ στὴν ἄγκαλιά της. "Ετσι πέρασε κι αὐτὸ τὸνειρο. Πέρασε καὶ πιὰ δὲν ξανάρθε. Ξανάρθε στὸ νοῦ μου πολλὲς φορές· μὰ στὰ μάτια μου ὅχι. Μεγάλωσα, καὶ δὲν ἀποκότησα ποτὲς ν' ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ νὰ φωτήξω τὴν μακαρίτισσα τι τηνε βασιλίσκε κείνη τὴν μέρα. "Ισως ἂν τοξεφε ἡ δύστυχη πῶς θὰ τὴν παρατηροῦσα τόσο καλά, δὲν θὰ μου ἔδειγτε τὴν πληγωμένη καρδιά της.

"Οσες μανάδες μποροῦνε νὰ φανταστοῦν τὶ σημάδια μᾶς ἀφίνουνε μερικὰ λόγια τους καὶ καμώματά τους, τί θησαυρὸ καταθέτουνε μέσα μας, πρέπει νὰ είναι κι ἀπὸ τὶς βασιλίσσες πιὸ περήφανες. Νὰ ξέρουνε μοναχὰ πῶς μὰ μέρα ποῦ θὰ κοιμοῦνται στὸν τάφο, θὰ σπαρταρὲ ζωντανὴ μία πράξη τους, ἔνα χάδεμά τους μέσα στὸ θυμητικὸ τοῦ παιδιοῦ τους, τι ἀλλο θέλουν! Ποιός μεγάλος τοῦ κόσμου ἀφίνει στὸ νοῦ μας τέτοιες ἀθάνατες ζωγραφίες! Ποιός ποιητής, ποιός φιλόσοφος—ἄγ, καὶ ποιός δάσκαλος!

"Αλλα δύο χρόνια πρέπει νὰ κολυμποῦσα μέσα στὴν παιδιακήσια ζωή μου σὰν τὸ φάρι μέσα στὰ γαλανά του νερά, καὶ κόσμο δὲν ἔβλεπα παρὰ σὰν πηδοῦσα κάποτες ἀπάντι ἀπὸ τὸ κύμα καὶ κοίταζα στὸν ἀέρα πότε ἀγτίδες, καὶ πότε σκοτάδι.

[*"Ἐπεται συνέχεια"*]

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΗΧΩ

Προχοὲς συγεπληρώθησαν ἐξ μῆνες ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς Μ. Δουκίσσης 'Αλεξάνδρας. Μᾶς ἐνεύμισαν τὸν ἀκριβὴ αὐτὸν γρόνον,—διότι 'Εκείνη πειστὸς τὴν ἐληγμόνθησεν;—οἱ πένθιμοι καθόδωνες τῶν μηματούνων, εἰς τὰ ὅποια μετὰ συγκινήσεως προσήλθον οἱ σεπτοὶ αὐτῆς συγγενεῖς καὶ αἱ ἐπιτημάτητες καὶ ὁ λαός «νὰ δεηθῶσι μετὰ τῶν λειτουργῶν τοῦ Υψίστου, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς της».

'Ιδοὺ μία φράσις ἐστερημένη ὀλωξιδέλου σημασίας ἐκ τῶν μυρίων τὰς ἐποίας, λειψανα τοῦ παρελθόντος, μεταχειριζόμεθα καθεκάστην εἰς τὸν ψευδὴ καὶ τυπικὸν αὐτὸν βίουν. Καὶ ποῖος ἔρα γε ἐξ ὅσων περιεβλήθησαν τὰς χρυσοπαρύφους στολὰς καὶ εἰςχλοῦν εἰς τὸν Ναὸν θριαμβευτικῶς ἢ ἐξ ὅσων χάρις εἰς τὰ πτωχά των ἐνδύματα ἀπεδιώθησαν διὰ λαντισμάτων ὑπὸ τῶν φρουρῶν, ποῖος ἥλθεν ἐκεὶ εἰλικρινῶς διὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸν Θεόν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τῆς ἀποθανόμενης· καὶ ποῖος ἐξ ὅσων ἐσκέφθησαν τυχὸν μίαν τοικύτην βέβηλον σκέψιν δὲν τὸ εὖρεν ἀμέσως περιττὸν καὶ ἀπρεπές, ἀντιπαραστήσας τὴν ιδίαν ἀμαρτιῶν συνειδησιν πρὸ τῆς λευκῆς ἀγίστητος 'Εκείνης, ὑπὲρ τὴν ὅποιας ἐκαλεῖτο νὰ εὔχηθη; Τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ἡξέρω ἀκριβῶς ποιῶν ιδέαν ἔχει τὴν ἀγία μας 'Εκκλησία περὶ τῶν μηματούνων, οὔτε εἰςέρχομαι ποτὲ εἰς τὰς λεπτομερεῖας τοῦ δόγματος, τοῦ ἀνεπιδέκτου συζητήσεως, οὔτε μὲ μέλει περὶ τοῦ πόνου ἀντιλαμβάνονται αὐτοῦ οἱ λεγόμενοι εἰσεδεῖς χριστιανοὶ· καὶ κατὰ τὸν Λασκαράτον παπαδαθρῷ ποιοί. 'Αλλ' ὁμολογῶ ὅτι ιστάμενος εἰς μίαν γωνίαν τοῦ Ναοῦ παράμερον καὶ βλέπων τὸν κόσμον ἐκεῖνον τὸν χρυσομέλανα ὑπὸ τοὺς εὐώδεις ἀτμοὺς τῶν θυμιατήριών, δὲν εὔρισκον ἄλλον σκοπὸν εἰς τὴν συνάθροισιν ἐκείνην ὑψηλότερον καὶ ἀγράτερον ἢ τὴν ἐν αἰσθητέρῳ ἀναπαράστασιν τῆς σθεσθίσης ἐκείνης μορφῆς, τῆς γλυκείας κύρης μὲ τὴν ξανθήν κύμην καὶ τοὺς γκλανοὺς διθαλαμούς, τῆς ὅποιας ἡ ζωὴ ἔξεχουνεν ἐν ἄρωμα ἀργύρων ὡς λίου καὶ ἐπότικε τὴν ψυχὴν μὲ τὴν παρηγορίαν τὴν ὅποιαν κατασταλάζει μόνον τῆς οὐρανίας ἀγαθούτητος· καὶ ἀκλητονή. Καὶ οἶλαν ἐπίδρασιν ἐξημερώσεως καὶ κατευνάσεως καὶ σωτηρίας πραγματικῆς ἐξήσκει, δι' ὅλους ἡμᾶς τοὺς ζῶντας, ἢ ἀνάμνησις ταιανής ζωῆς καὶ ἡ λύπη τοιούτου θανάτου, ἢ ἀνακαλουμένη ζωηρῶς καθ' ἦν στιγμὴν συνηθοίζουμεθα νὰ δεηθῶμεν ὑπὲρ ψυχῆς, ἡ ὅποια, καὶ ἔνευ τῆς ἀνισχύρου μας ἐπεμβάσεως, δὲν ὑπάρχει ἀμφιεοίλα τοιούτου μεταλαμβάνει τῆς ύπεσχημένης μακαριότητος εἰς τὰ χριστιανικὰ Ἡλύσια ἢ εἰς τὴν πρωταρινήν ἀνάπτωσιν τῆς Ακάζας, τῆς προσδόμου τῆς βουδικῆς Νιρβάνας, ἐτοιμαζομένη νὰ μετεμψυχωθῇ εἰς ὃν υψηλοτέρας φύσεως, τὶς οἰδεν εἰς ποιὸν κόσμον πολὺ τοῦ ιδιοῦ μας τελειότερον, τὸν ὅποιον θαυμάζομεν μαρμαρίντα ως ἀστέρα ἐπὶ τοῦ ἀνεφέλου καὶ σιγήλος στερεώματος τῆς ἔσχρινης γυντός..

*

Καὶ οἱ ἄνθρωποι, εἰς τὴν καρδίαν τῶν ὅποιων ζῆται γλυκεῖα νεκρά, ἐργάζονται μετὰ ζήλου ὑπὲρ τῆς μηνής της. Ιδοὺ ὅτι ιδρύμασι τόροι ἐπ' ὄντες της ἐν μέγα Νοσοκομεῖον. 'Ο Μητροπολίτης, ὁ Δήμαρχος καὶ ὁ Πρύτανης ἀποτελοῦσι τὴν πρὸς συλλογὴν τῆς οἰκείης συγκέντρωσην, της προστασίας τῆς θρησκείας τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ, της προστασίας τῆς θρησκείας τοῦ Αγίου Νικολάου, της προστασίας τῆς θρησκείας τοῦ Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστοῦ, της προστασίας τῆς θρησκείας τοῦ Αγίου Αντωνίου του Βασιλείαδος καὶ εἰδατε πότας φοράξεως τόρον τοῦ Βασιλείαδος καὶ εἰδατε πότας φοράξεως τόρον

Αλλα... τὸν ἐνθυμεῖσθε τὸν τρομερὸν ἐναντιωματικὸν τοῦ Βασιλείαδος καὶ εἰδατε πότας φοράξεως τόρον